



door Ria Saanen (eindhovenens Dagblad)

e-mail: r.saanen@ed.nl

HELMOND Toen ze pas samenwoonden, trof vriend Erik haar een keer ineengedoken in een hoekje van de keuken aan, haar armen ter bescherming om haar hoofd gevouwen. Ze zat te wachten op een pak slaag, want ze had een glas kapot laten vallen. Dat zo'n ongelukje ongestraft kon blijven, daar had ze nog nooit aan gedacht. Net zomin was het ooit in haar opgekomen haar vader af te weren, als die haar weer eens half verrot sloeg of verkrachtte. Vijfentwintig jaar lang had ze zijn regime verdragen, ze was verworpen tot een marionet.

Nog steeds is Angel van der Vecht onzeker en angstig. Nog steeds kan ze niet met spanningen omgaan. Maar ze is wel strijdbaar geworden. En ze houdt haar mond niet meer. Sterker nog: de hele wereld mag weten dat ze 25 jaar lang mishandeld en verkracht is door haar vader. De wereld móet dat weten. „Want nog steeds worden per jaar meer dan 100.000 kinderen hier in Nederland misbruikt en mishandeld. Elke 6 minuten moet de politie uitrukken voor huiselijk geweld, waar in de meeste gevallen vrouwen en kinderen bij betrokken zijn. En dat is nog maar het topje van de ijsberg, vrees ik. Want er zijn nog zoveel meer 'Angels', die net als ik vroeger niets durven te zeggen. Mijn verhaal moet ertoe leiden dat er meer aandacht komt voor kindermisbruik.”

Ze is nu 42, woont nog steeds in Helmond. In dezelfde stad als haar nu 72-jarige vader. Angel van der Vecht is niet haar echte naam. Ze wil nog enige privacy overhouden en toch ook min of meer haar vader beschermen. Ze heeft er namelijk geen behoefte aan verhaal bij hem te halen. „Dat wordt niets, hij blijft toch ontkennen. Bovendien, hij is al genoeg gestraft. Want ik ben gelukkig getrouwd, terwijl hij altijd tegen mij zei: niemand zal je ooit willen.”

Het verhaal van Angel van der Vecht is eigenlijk te gruwelijk voor woorden. Wie gelooft het nou als je vertelt dat je vader je overdag sloeg en mishandelde en je 's nachts verkrachtte, ook al was je pas acht. Wie gelooft het, als je zegt dat je regelmatig in de diepvries werd gestopt, omdat je maar een zeven haalde voor een proefwerk of toevallig iets doms zei. En wie gelooft het als je vertelt dat je vader je een middag per week aan je opa 'uitleende', zodat die ook aan zijn trekken kwam. En dat diezelfde opa je op die middagen weer - tegen betaling - aan een stel vrienden ter beschikking stelde,

zodat hij wat geld overhield voor alcohol en sigaretten. Dat jouw lichaampje, want je was nog geen twaalf, dat doorstond.

En waarom? „Ik was slecht, zei mijn vader al zolang ik me kon herinneren. Er zat een duivel in me, en die moest eruit. Daarom werd ik geslagen, daarom belandde ik vaak in de diepvries of in een donkere kast, daarom verkrachtte hij me. Dat was de enige manier om de duivel eruit te krijgen. Ik was enig kind, ik mocht geen vriendinnen hebben, moest altijd thuis zijn. Ik mocht niet eens naar de middelbare school, naar het Carolus. Want die school lag meer dan twee straten van ons huis in Mierlo-Hout vandaan en die twee straten waren voor mijn vader de grens. Waar had ik dan moeten leren dat het niet normaal was? “

Een paar pogingen om uit de greep van papa te komen, mislukten; op haar vijftiende trok haar school aan de bel: ze presteerde slechter, werd steeds stiller en vertoonde steeds meer blauwe plekken. Ze brak, in die zin dat ze toegaf dat ze mishandeld werd. „Dat mijn vader me ook drie, vier keer per week verkrachtte, durfde ik toen nog niet te zeggen.” Ze kwam voor een maand in huis bij de schooldirecteur en werd vervolgens in een weghoophuis in Nijmegen geplaatst. Maar na drie maanden kwam ze weer thuis en werd alles weer zoals het was. „De voogd die me inmiddels was toegewezen, had alleen contact met mijn ouders, met mij wilde hij niet praten. En mijn ouders ontkenden natuurlijk alles. Ja, ook mijn moeder. Die heeft zelfs een tijdje meegedaan aan het misbruik. Achteraf denk ik dat ze niets durfde te zeggen, omdat ze net zo bang was voor mijn vader als ikzelf.”

Of iemand het ooit geweten heeft, voor die tijd? Zeker wel, zegt Angel stellig. „In het bijzijn van zijn familie sloeg hij me even hard als thuis. Mijn oma zei wel eens: je slaat haar nog eens dood. Maar daar bleef het bij. En een klasgenootje heeft eens gezien dat mijn vader me zo hard sloeg dat ik over de grond tuimelde. Ze heeft het thuis verteld, maar het enige resultaat daarvan was dat ze niet meer met me mocht omgaan. Dus zeg niet dat niemand het gezien heeft. Alleen, in die tijd trok niemand aan de bel.”

Op haar zeventiende raakte Angel tijdens een schoolkamp - waar ze bij de gratie Gods heen mocht - in paniek omdat er jongens op de meisjesslaapkamer waren. Toen kwam het hele verhaal er uit en werd wederom jeugdzorg ingeschakeld. „Die zei: we halen je uit huis, maar het kan even duren. Mijn vader voelde natuurlijk nattigheid. Op een middag wachtte hij me in de badkamer op, met een mes en een pot pillen. Het moest op zelfmoord lijken. Het feit dat mijn moeder hem op dat moment riep, heeft me gered. Ik zag kans om het huis uit te rennen. Ik ben naar de voorzitter van de Stiphoutse harmonie gelopen; ik speelde bij die harmonie. Toen ben ik in een tienerhuis in Eindhoven geplaatst en vervolgens in een internaat tot mijn negentiende.

Toen ook deed Angel voor de eerste keer aangifte. „De zaak werd geseponeerd, zoals zoveel van deze zaken”, zegt ze. „Er was geen bewijs, mijn vader ontkende alles.”

Terug uit dat internaat kreeg Angel een eigen appartementje. Maar het zou nog tot haar 25e duren, voordat ze zich definitief wist te onttrekken aan de macht van haar vader. „Hij kwam te pas en te onpas in mijn appartement, belde me constant, controleerde of ik meteen na mijn werk in de supermarkt thuis kwam en mishandelde en verkrachtte me als het hem uitkwam. Ik moet wel gehersenspoeld zijn, dat ik toen nooit bedacht heb dat ik die telefoon ook wel eens niet op kon nemen of dat ik de deur ook wel eens kon vergrendelen. “

Een tweede aangifte volgde. Ook deze zaak werd geseponeerd. „Maar ik heb wel 6000 gulden kregen van het Schadefonds Geweldsmisdrijven. En ik kan je vertellen: bij de minste twijfel krijg je daar geen schadevergoeding.”

Inmiddels wonen Angel en haar man tevreden in een huis in Brouwhuis. Eind goed, al goed, zou je zeggen. Maar dat is natuurlijk niet zo. Angel heeft geluk met haar geduldige echtgenoot. Aan kinderen zijn ze maar niet begonnen, Angel heeft alle energie nodig om zelf overeind te blijven. Toch is er genoeg om voor te leven: haar man, een petekindje, eten bij een vriendin. „Het zijn maar kleine dingen, maar voor mij zijn ze groot.”